

..אני המועמד למות במלחמה

"גם בנינו רצו להיות סטודנטים!" שאר גה אם שכולה, "הספרים של הבן שלי עוד מונחים בארון!"
בכמה מקרים הפכו הוויכוחים הלוהטים לתגרות ידיים.

"הוא היה האליל שלי!" זעק אב שכול לבן שיער, "עכשיו הוא רוצה לחזור!"
"מדוע דווקא דייך? מדוע אתם לא מפגינים נגד יגאל אלון? גם הוא אחראי למחדל?" שאלו אותם הסטודנטים.

"מי ארגן אותכם? מי הסית אותכם?" שאלו אחרים.

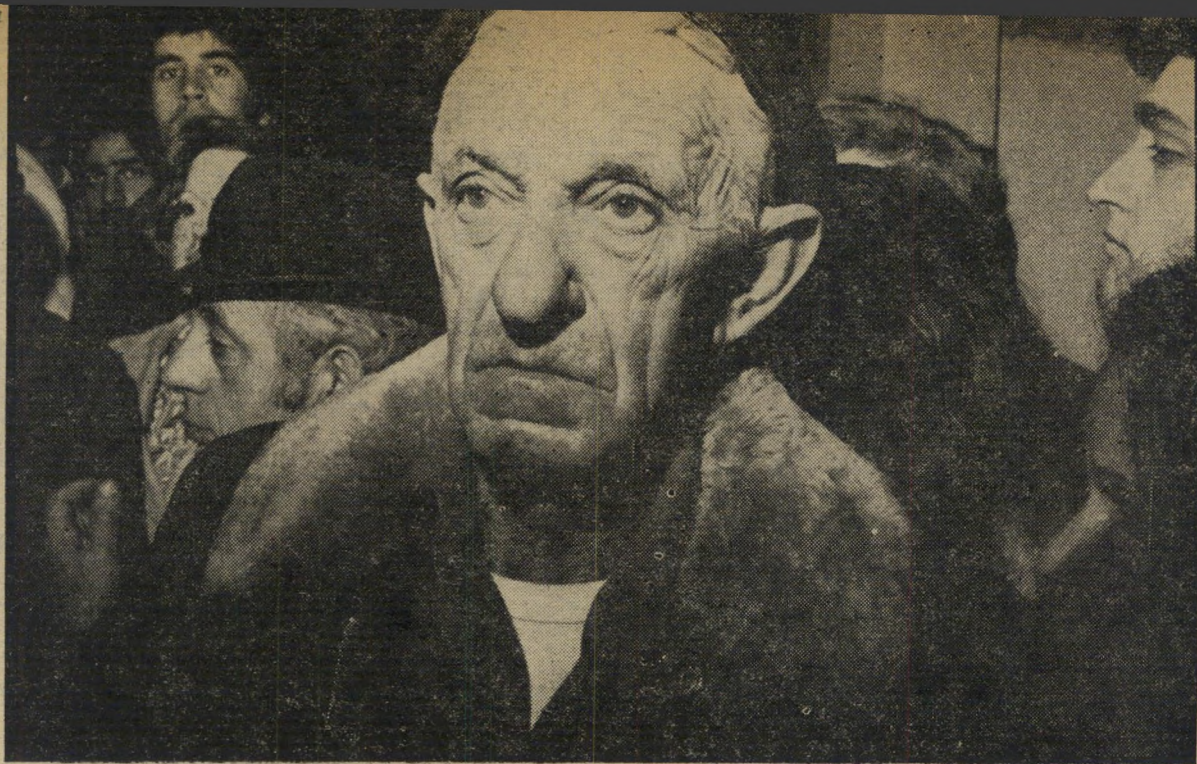
ואז שלף אב שכול אחד את תעודת ה-שכול שלו, ניפנף אותה כלפי כל ושאל: "זאת המפלגה שלנו!"

"איבדתם את קנה המידה! אתם רוי צים שגם אנחנו נמות! אתם לא יכולים לסלוח לנו שנשארנו בחיים." אמר סטור דנט נרגז.

ואם אחת רק התייפחה לעצמה: "אוי ואבוי לנו למה שהגענו!"

אחד ההורים, כבאי מרמתיגן ש-היה בעבר שומר ראשו של אברהם קריניצקי, הצליח לפרוץ את דלת האולם. ההורים המפגינים פרצו פנימה, חיפשו את דייך. דייך כבר לא היה שם. הוא נלקח על-ידי גדוד שומרי הראש לבניין המיני-הלה הסמוך, למרות שהביע את נכונותו לעימות עם ההורים השכולים. הוא לא היה מודע לעוצמת ההיסטריה שהתלקחה.

כמה נושאי פלאקאטים עלו על הבמה, ניצבו כשליטים חיים בפני הסטודנטים ה-

השכול והיגון

הכללית שהתחוללה באולם האוניברסיטה, שעה שההורים השכולים פרצו בזעקות כאב, כשהם מחפשים כתובת להטיח בה את כאבם. "על כל הרצאה הוא מקבל 1750 ל"ג", האשימו ההורים השכולים את דייך, "הוא עושה כסף על חשבון הבנים שלנו!"

אשר ליבו את זעמם של ההורים השכולים והיפנו אותו כנגד האיש שלדעתם נושא באחריות אישית למות ילדיהם, נשקפים בהבעת פניו של אב שכול זה, הניצב קפוא ודומם בתוך המהומה

לפרוץ בכוח אל תוך אולם ההרצאות שדלתותיו נחסמו בפניהם. "אתם תהיו הקורבנות של המלחמה הבאה!" טענו ההורים השכולים באוזני הסטודנטים, בניסיון לשכנע אותם להחרים את ההרצאה מרצונם. למטה: אם שכולה מתווכחת עם סטודנטים.

המומים. יוסף בן-יוסף, אב שכול ממושב אדנים ניסה להסביר לנאספים על מה מפגינים ההורים: "נוזקנו הנה היום כי אנחנו רואים במשה דייך את האשם הישיר. עיקרי לצורה בה נוחלה המלחמה. אנחנו שילמנו את מחיר כישלוננו. לנו כראוב כשאנחנו שומעים אותו מדבר על המילי-חמה ועל מה שאנחנו צריכים לעשות בעתיד. שישתוק. שישתום את הפה שלו לפחות לשנה ויפסיק להכאיב לנו."

אב שכול אחר הסביר לקבוצת סטור דנטים מה פסול בהרצאותיו של דייך: "בהרצאה הראשונה הוא אמר שהקורבנות שסבלנו לא היו נוראים כל כך בהשוואה לכמות הטנקים שהשמדנו. איך אפשר ל-דבר ככה על הבנים שלנו? כאילו היו רק מספרים סטטיסטיים?!"

דוד חלפון, איש דתי, שוחט ובודק מי חיפה, ששיכל את בנו המיזרחן במלחמה, היפנה את עיקר טענותיו כלפי האוניברסיטה ולא כלפי דייך. הוא תפס את הרק-טור, משה צבי קדרי והטיח בפניו: "איך נותנים לנואף כזה להרצות באוניברסיטה דתית? אני אכתוב לאמריקה שלא ישלחו לכם יותר כסף כדי לשלם לנואפים!"

במקום הרצאתו של דייך מילאו הזעקות וחילופי הדברים הקשים בין ההורים ל-סטודנטים את חלל האולם ההרצאות.

"את חושבת שאם תשתיקו את דייך הבן שלך יקום לתחייה?" אמרה סטודנטית לאם שכולה. וחברה הסטודנט, שבא במדי המילואים שלו להאזין לדייך, החרה את ריה: "אני המועמד הבא למות במלחמה הבאה — ואני רוצה לשמוע אותו!"

להם. אין שום עדות. על סמך מה הכריזו עליו כחלל? אולי הוא עוד חי? אולי הוא במצריים? כל יום אני יושבת על המירפסת ומחכה, אולי הוא עוד יחזור!" כל סיפור נורא ממישנהו. כל סיפור חותך כסכין בבשר. סיפור אל סיפור ליבה את האש, והצית אותה ללהבה נוראה, שאיש לא יכול היה לעמוד בפניה. אנשי האוניברסיטה שכבר חשו את העתיד ל-התחולל, ניסו להועיק את המישטרה. ה-מישטרה סירבה לבוא. "כל זמן שאין אלי-מות, אנחנו לא מתערבים," השיבו להם. אבל כל יחידת שומרי הראש של ממשלת ישראל הוזעקה כדי לשמור על דייך מועם ההורים השכולים.

..הוא היה

האליל שלי!"

הם הסתערו לכיוון האולם בו עמד לחתוך אותו! "להרוג אותו!" זעקו כמה אמהות היסטוריות. איש שמירה בי-מדים ניסה לחסום אותם בכוח. "אל תהיה שותף עם הפושע!" הטיחו לעברו, והי-איש ריפה את ידיו איך-אונים.

שערי האולם היו סגורים. הם הצטופפו במיסדרון, מתערבים בקהל הסטודנטים שבא להאזין להרצאה. אלה ניסו לדבר על ליבם של ההורים השכולים, לשכנע אותם להתאפק, להפגין ללא אלימות. עכשיו הפכו הסטודנטים מטרה לזעמם של ההורים. שום נימוק בעולם לא היה בו כדי לשכנע.

זעם בעיניים של אב שכול המתווכח עם סטודנטים של אוניברסיטת בריאן, אשר ניסו לשכנע את ההורים השכולים לא לגרום לפיצוץ הרצאתו של דייך. ויכוח זה התנהל במיסדרון, קודם שהצליחו ההורים

